

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Ιουνίου 1958*

Στην υπόθεση 9/56,

μεταξύ

της εταιρείας **Meroni & Co. Industrie Metallurgiche, società per azioni**, Μιλάνο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του δικηγόρου Georges Margue, 6, rue Alphons-München,

προσφεύγουσας,

εκπροσωπούμενης από το μέλος του διοικητικού της συμβουλίου, μηχανικό Aldo Meroni, επικουρούμενης από τον δικηγόρο Arturo Cottrau, εγγεγραμμένο στο δικηγορικό Σύλλογο του Τορίνου, και στον ειδικό πίνακα δικηγόρων του Ακυρωτικού Δικαστηρίου στη Ρώμη,

και

Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, με τόπο επιδόσεων τα γραφεία της, 2, place de Metz στο Λουξεμβούργο,

καθής,

εκπροσωπούμενης από τον καθηγητή Giulio Pasetti, επικουρούμενης από τον καθηγητή Alberto Trabucchi, που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής της 24ης Οκτωβρίου 1956, που κοινοποιήθηκε ταχυδρομικώς, στις 12 Νοεμβρίου 1956, στην προσφεύγουσα και σύμφωνα με την οποία η τελευταία οφείλει να καταβάλει στο Ταμείο εξισωτικών εισφορών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο, 36, rue Ravenstein στις Βρυξέλλες, το ποσό των 54819656 ιταλικών λιρών (LIT) (πενήντα τεσσάρων εκατομμυρίων οκτα-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

κοσίων δεκαεννέα χιλιάδων εξακοσίων πενήντα έξι), αποφάσεως που αποτελεί εκτελεστό τίτλο σύμφωνα με το άρθρο 92 της Συνθήκης,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους M. Pilotti, Πρόεδρο, A. van Kleffens και L. Delvaux, πρόεδρους τμήματος, P. J. S. Ferrarens, O. Riese, J. Rueff, Ch. L. Hammes, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

A — Ως προς το παραδεκτό

1. Η προσφυγή ασκήθηκε νομοτύπως και η νομιμότητά της ως προς αυτό δεν αμφισβητήθηκε, εξεταζόμενη δε αυτεπαγγέλτως δεν γεννά προβλήματα.
2. Επ' ευκαιρία, της προσφυγής της κατά της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής της 24ης Οκτωβρίου 1956, που αποτελεί εκτελεστό τίτλο, κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955, η οποία «ιδρύει χρηματοδοτικό μηχανισμό που επιτρέπει την εξασφάλιση τακτικού εφοδιασμού της κοινής αγοράς σε παλαιοσίδηρο» παραβιάζει καταφανώς τις διατάξεις της Συνθήκης και εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας.

Σύμφωνα με το άρθρο 33, οι προσφυγές «ασκούνται εντός μηνός υπολογιζόμενου κατά περίπτωση, από την κοινοποίηση ή τη δημοσίευση της αποφάσεως ή της συστάσεως» και αν προέρχονται από επιχείρηση ή ένωση που αναφέρεται

στο άρθρο 48, δεν είναι παραδεκτές, αν αφορούν γενική απόφαση ή σύσταση, παρά αν οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι οι αποφάσεις ή οι συστάσεις αυτές συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας.

Η προσφυγή ασκήθηκε στις 14 Δεκεμβρίου 1956· επομένως, να μεν τηρήθηκε όσον αφορά την απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956, είχε όμως εκπνεύσει όσον αφορά την απόφαση 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955.

Εν τούτοις, η απόφαση 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955 δεν προσβάλλεται ευθέως, αλλά επ' ευκαιρία προσφυγής που αφορά την απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956, η οποία αποτελεί τίτλο εκτελεστό.

Ενώ η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 είναι ατομική απόφαση που αφορά την προσφεύγουσα, η απόφαση 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955 είναι γενική απόφαση στην οποία στηρίζεται η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956.

Για να κριθεί η δυνατότητα της προσφεύγουσας να επικαλεστεί, για να στηρίξει την προσφυγή της κατά της ατομικής αποφάσεως, την έλλειψη νομιμότητας της γενικής αποφάσεως, η οποία αποτελεί το έρεισμά της, πρέπει να ερευνηθεί αν η προσφεύγουσα μπορεί να ασκήσει την προσφυγή της μετά την εκπνοή της προθεσμίας της τελευταίας παραγράφου του άρθρου 33, επικαλούμενη κατά της αποφάσεως αυτής όχι μόνο κατάχρηση εξουσίας έναντι της ίδιας, αλλά τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως της πρώτης παραγράφου του άρθρου 33.

Σύμφωνα με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα είναι σημαντικό να μην εφαρμόζεται σε μία επιχείρηση παράνομη γενική απόφαση και να μην αντλούνται απ' αυτήν υποχρεώσεις για την εν λόγω επιχείρηση.

Το άρθρο 36 της Συνθήκης προβλέπει ότι σε ενίσχυση της προσφυγής κατά αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής που επιβάλλει χρηματικές κυρώσεις ή ποινές «οι προσφεύγοντες, κατά τους όρους που προβλέπονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33 της παρούσης συνθήκης, δύνανται να επικαλεσθούν εις ενίσχυση της προσφυγής αυτής την έλλειψη νομιμότητος των αποφάσεων και συστάσεων η οποία (η παράβαση των οποίων) τους προσάπτεται».

Δεν πρέπει να θεωρηθεί η διάταξη αυτή του άρθρου 36 ως ειδική ρύθμιση, εφαρμοζόμενη μόνο στην περίπτωση χρηματικών κυρώσεων και ποινών, αλλά ως εφαρμογή μιας γενικής αρχής, της οποίας την εφαρμογή προβλέπει το άρθρο 36 στην ειδική περίπτωση προσφυγής πλήρους δικαιοδοσίας.

Από τη ρητή μνεία του άρθρου 36 δεν θα ήταν δυνατόν ν' αντληθεί επιχείρημα εξ αντιδιαστολής που να αποκλείει την εφαρμογή του αναφερομένου κανόνα στις περιπτώσεις που δεν μνημονεύθηκε ρητά, διότι το Δικαστήριο, με την απόφαση 8/55, δέχτηκε ότι επιχειρηματολογία εξ αντιδιαστολής δεν επιτρέπεται παρά μόνον όταν καμιά άλλη ερμηνεία δεν κρίνεται πρόσφορη και σύμφωνη με το κείμενο, τα συμφραζόμενα και τον σκοπό τους.

Κάθε άλλη απόφαση θα καθιστούσε δύσκολη, αν όχι αδύνατη, την άσκηση του δικαιώματος προσφυγής των επιχειρήσεων και ενώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 48, διότι θα τις υποχρέωνε ν' αναζητούν σε κάθε γενική απόφαση, ήδη κατά την έκδοσή της, τις διατάξεις που θα μπορούσαν ενδεχομένως μεταγενέστερα να τις βλάψουν, ή να θεωρηθούν ότι συνιστούν έναντι αυτών κατάχρηση εξουσίας. Ακόμη θα τις ωθούσε να προκαλέσουν την καταδίκη τους στις χρηματικές κυρώσεις ή ποινές που προβλέπει η Συνθήκη για να μπορούν, χάρη στο άρθρο 36, να επικαλεστούν την έλλειψη νομιμότητας των γενικών αποφάσεων και συστάσεων, η παράβαση των οποίων τούς προσάπτεται.

Η δυνατότητα του προσφεύγοντος να επικαλεστεί, μετά την εκπνοή της προθεσμίας της τελευταίας παραγράφου του άρθρου 33, σε ενίσχυση προσφυγής στρεφόμενης κατά ατομικής αποφάσεως, την έλλειψη νομιμότητας των γενικών αποφάσεων και συστάσεων, επί των οποίων στηρίζεται η ατομική απόφαση, δεν μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση της γενικής αποφάσεως, αλλά μόνο της ατομικής αποφάσεως που απορρέει απ' αυτή.

Οι Συνθήκες περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας υιοθετούν ρητά ανάλογη άποψη, ορίζοντας αντίστοιχα στα άρθρα τους 184 και 156 ότι

«παρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 173, τρίτη παράγραφος (ή για τη δεύτερη Συνθήκη, του άρθρου 146, τρίτη παράγραφος) κάθε διάδικος σε διαφορά όπου τίθεται υπό αμφισβήτηση η ισχύς κανονισμού του Συμβουλίου ή της Επιτροπής δύναται να επικαλεσθεί στο Δικαστήριο το ανεφάρμοστο του κανονισμού αυτού για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στο άρθρο 173, πρώτη παράγραφος (ή, για τη δεύτερη Συνθήκη, στο άρθρο 146, πρώτη παράγραφος)».

Αυτή η συμφωνία, χωρίς ν' αποτελεί καθοριστικό επιχείρημα, επιβεβαιώνει τον προαναφερθέντα συλλογισμό δείχνοντας ότι τον ακολούθησαν επίσης οι συντάκτες των νέων Συνθηκών.

Η ακύρωση ατομικής αποφάσεως που θεμελιώνεται στην έλλειψη νομιμότητας των γενικών αποφάσεων από τις οποίες απορρέει δεν θίγει τα αποτελέσματα

της γενικής αποφάσεως παρά στο μέτρο που αυτά συγκεκριμενοποιούνται στην ακυρωθείσα ατομική απόφαση. Κάθε προσφεύγων μπορεί να επικαλεστεί, κατά μιας ατομικής αποφάσεως που τον αφορά, τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως που αναφέρονται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33. Υπό αυτές τις συνθήκες τίποτα δεν εμποδίζει την προσφεύγουσα να επικαλεστεί επ' ευκαιρία προσφυγής κατά ατομικής αποφάσεως, για να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα των γενικών αποφάσεων και συστάσεων επί των οποίων στηρίζεται η ατομική απόφαση, τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως που απαριθμούνται στην πρώτη παράγραφο του άρθρου 33.

3. Η καθής αμφισβήτησε το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως της αποφάσεως της Ανωτάτης Αρχής της 24ης Οκτωβρίου 1956, που αποτελεί τίτλο εκτελεστό κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης κατά της προσφεύγουσας, λόγω της συναίνεσως που αυτή εκ των προτέρων εξέφρασε, με επιστολή της της 12ης Απριλίου 1956, όσον αφορά την ατομική απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956.

Η καθής διευκρίνισε ότι «ποτέ δεν σκέφθηκε την προηγούμενη συναίνεση» ή την παραίτηση της προσφεύγουσας από το δικαίωμα ν' ασκήσει μεταγενέστερα προσφυγή κατά του καθορισμού των ποσών που οφείλει μετά τις 12 Απριλίου 1956, αλλά ότι «θεωρεί νόμιμο ν' αντιτάξει ότι η προσφορά καταβολής περιελάμβανε έγκριση της συγκεκριμένης λειτουργίας των οργάνων των Βρυξελλών και άρα του τρόπου με τον οποίο τα τελευταία καθόρισαν τον συντελεστή εξισώσεως».

Η επιστολή της προσφεύγουσας της 12ης Απριλίου 1956 διατυπώνει ρητά επιφυλάξεις ως προς τους υπολογισμούς που κατέληξαν στον καθορισμό του χρέους της και οι επιφυλάξεις αυτές αφορούν συγκεκριμένα τους όρους εφαρμογής της γενικής αποφάσεως 14/55. Οι επιφυλάξεις αυτές εμποδίζουν να θεωρηθεί η επιστολή της 12ης Απριλίου 1956 ως αναγνώριση χρέους ή παραίτηση από το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής, παρά την προσφορά προς μερική καταβολή που περιέχει. Για τον λόγο αυτό η επιστολή της 12ης Απριλίου 1956 δεν εμποδίζει το παραδεκτό της προσφυγής.

B — Επί της ουσίας

Πρώτος λόγος ακυρώσεως: παράβαση ουσιάδους τύπου

Η προσφεύγουσα θεωρεί παράβαση ουσιάδους τύπου την έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως και την αυτεπάγγελτη επιβολή εισφοράς στην οποία προέβη.

I — Έλλειψη αιτιολογίας

Η προσφεύγουσα διαπιστώνει στην απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 «προφανή ανεπάρκεια αιτιολογίας».

Η εν λόγω απόφαση περιέχει ως αιτιολογία μόνον τις δύο ακόλουθες σκέψεις:

«Λαμβάνοντας υπόψη ότι η ανώνυμη εταιρία Meroni & Co. Industrie Metallurgiche, Stabilimento Elettrosiderurgico, via della Cebrosa, Settimo Torinese, επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης, παρέλειψε να καταβάλει στο Ταμείο εξισωτικών εισφορών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο μετά την 1η Απριλίου 1954 τις οφειλόμενες σύμφωνα με τις προαναφερθείσες αποφάσεις εισφορές·

λαμβάνοντας υπόψη ότι οι οφειλόμενες εισφορές για την περίοδο από 1ης Απριλίου 1954 έως 30 Ιουνίου 1956 ανέρχονται στο ποσό των 54 819 636 LIT·»

Υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου, οι δύο αυτές παράγραφοι δεν είναι δυνατόν να συνιστούν μνεία των νομικών και πραγματικών σκέψεων επί των οποίων στηρίζεται η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956. Η απόφαση αυτή στερείται έτσι της αναγκαίας για την άσκηση δικαστικού ελέγχου αιτιολογίας.

Για τον λόγο αυτό, η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 δεν τηρεί τους ορισμούς του άρθρου 15 της Συνθήκης, σύμφωνα με το οποίο «οι αποφάσεις(...) της Ανωτάτης Αρχής αιτιολογούνται».

Στην αντίκρουσή της όμως η Ανωτάτη Αρχή καλύπτεται πίσω από τα όργανα των Βρυξελλών: «Η απόφαση της Ανωτάτης Αρχής επανέλαβε μόνο τα δεδομένα που προκύπτουν από διάφορα αποσπάσματα λογαριασμών που στάλθηκαν τότε στην προσφεύγουσα και αυτό δεν απαιτεί προφανώς παράθεση αιτιολογίας.»

Αν ακολουθούσε κανείς την άποψη της Ανωτάτης Αρχής, η έλλειψη αιτιολογίας που διαπιστώνεται στην απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 δεν μπορεί ν' αποτελέσει παράβαση ουσιώδους τύπου, διότι η απόφαση αυτή διαθέτει, μέσω του Ταμείου εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο, την αιτιολογία που απαιτεί η Συνθήκη.

Για την παρούσα προσφυγή δεν είναι αναγκαίο να ερευνηθεί αν η παράθεση πρόσφορης αιτιολογίας στις κοινοποιήσεις περί καταβλητέας εισφοράς που

απηύθυνε το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο στην προσφεύγουσα θα απήλλασσε έγκυρα την Ανωτάτη Αρχή από την ανάγκη ειδικής αιτιολογίας της αποφάσεως της 24ης Οκτωβρίου 1956, διότι οι αιτιολογίες που περιέχουν οι εν λόγω κοινοποιήσεις δεν δικαιολογούν την απαίτηση για την οποία η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 αποτελεί τίτλο εκτελεστό.

Πράγματι η απαιτούμενη από την απόφαση της Ανωτάτης Αρχής της 24ης Οκτωβρίου 1956 καταβολή για την περίοδο από 1ης Αυγούστου 1954 έως 30ής Ιουνίου 1956 δεν ισούται με το σύνολο των κοινοποιήσεων περί καταβλητέων εισφορών που απηύθυνε το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο στην εταιρία Μεγονι για την περίοδο αυτή. Συγκεκριμένα διαφέρει ως προς την πρόσθεση καθυστερούμενων τόκων και την αφαίρεση ορισμένων καταβολών στις οποίες προέβη η εταιρία Μεγονι. Μολονότι οι κοινοποιήσεις περί καταβλητέων εισφορών ανέφεραν, προς πληροφόρηση του οφειλέτη, ότι θα του επιβάλλονταν τόκοι υπερημερίας από την 25η ημέρα μετά την ημέρα κοινοποιήσεως και μολονότι στην αγόρευσή του ο πληρεξούσιος της Ανωτάτης Αρχής βεβαίωσε ότι η εταιρία Μεγονι προειδοποιήθηκε για την κύρωση αυτή με επιστολή της 20ής Σεπτεμβρίου 1956, τα αριθμητικά στοιχεία που φέρουν οι κοινοποιήσεις δεν αναφέρουν ούτε προσαυξήσεις οφειλόμενες σε καθυστερημένες πληρωμές, ούτε μειώσεις οφειλόμενες στη λήψη υπόψη προηγούμενων καταβολών.

Είναι αδύνατο να ανευρεθεί στις κοινοποιήσεις που απηύθυνε στην προσφεύγουσα το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο η αιτιολογία της καταβολής που της ζητήθηκε.

Η νόμιμη αιτιολογία της αποφάσεως της 24ης Οκτωβρίου 1956 απαιτούσε ακριβή και λεπτομερή υπολογισμό των στοιχείων της απαιτήσεως για την οποία αποτελούσε τίτλο εκτελεστό. Μόνον ένας τέτοιος υπολογισμός μπορούσε να επιτρέψει το δικαστικό έλεγχο της εν λόγω αποφάσεως.

Η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη σύμφωνα με τον νόμο, ούτε από την Ανωτάτη Αρχή στο έγγραφο που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα, ούτε από το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο στις κοινοποιήσεις που της απηύθυνε.

Η έλλειψη αιτιολογίας που διαπιστώθηκε εις βάρος της αποφάσεως της 24ης Οκτωβρίου 1956 αποτελεί παράβαση ουσιαδούς τύπου. Γι' αυτό τον λόγο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 της Συνθήκης, η απόφαση αυτή πρέπει ν' ακυρωθεί.

II — Αυτεπάγγελτη επιβολή εισφοράς

Ναι μεν στην προσφυγή της η προσφεύγουσα απορεί που η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 δεν δίνει ενδείξεις για τα πραγματικά και λογιστικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται η διαταγή πληρωμής της οποίας αποτελεί τίτλο εκτελεστό, η ίδια όμως η προσφεύγουσα διευκρινίζει στην ανταπάντησή της ότι «υποθέτει — διότι τα όργανα των Βρυξελλών δεν της διευκρίνισαν ποτέ το σημείο αυτό — ότι φορολογήθηκε επί της παραγωγής και όχι επί της ποσότητας των τόνων που αγόρασε, η οποία ποτέ δεν δηλώθηκε».

Η υπόθεση αυτή επιβεβαιώνεται από την ανταπάντηση όπου διευκρινίζεται ότι «η διαδικασία κατ' αποκοπή εκτιμήσεως των οργάνων των Βρυξελλών δεν αποτελεί παρά μέσο αντιμετώπισεως της σιωπής των επιχειρήσεων, αναγκαία δε και αναπόφευκτη συνέπεια του συστήματος αναγκαστικής εισφοράς. Πράγματι ελλείπει του μέσου αυτού θα ήταν μάλιστα περιττή η καθιέρωση της υποχρέωσεως εισφοράς, διότι όλες οι επιχειρήσεις, για ν' αμυνθούν, θα κατέφευγαν σε αδράνεια».

Ενώ οι κοινοποιήσεις που απηύθυνε το Ταμείο εξισωτικών εσφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο στην εταιρία Meroni περιέχουν όλες την ακόλουθη μνεία: «Αν δεν λάβει από κάθε εργοστάσιο τις λεπτομέρειες για την ποσότητα σε τόνους επί της οποίας επιβάλλεται εισφορά μέχρι τις 15 του δεύτερου μήνα μετά τον μήνα στον οποίο αναφέρεται η εισφορά, η Διεύθυνση δικαιούται να προχωρήσει σε κατ' αποκοπή εκτίμηση με τη βοήθεια των περιφερειακών γραφείων», η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 δεν αναφέρει τον κατ' αποκοπή χαρακτήρα της απαιτούμενης καταβολής και δεν αναφέρει τις διατάξεις που θα έδιναν στο Ταμείο εξισωτικών εσφορών για παλαιοσίδηρο την εξουσία να προχωρήσει, ελλείψει δηλώσεως, σε αυτεπάγγελτη επιβολή εισφοράς.

Στο μέτρο που η υποχρέωση, της οποίας αποτελεί τίτλο εκτελεστό, καθορίστηκε κατ' αποκοπή, η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 στερείται αιτιολογίας. Αυτή η έλλειψη αιτιολογίας, που αφήνει την προσφεύγουσα σε άγνοια όσον αφορά τις προϋποθέσεις με τις οποίες υπολογίστηκε το χρέος της, αποτελεί παράβαση ουσιώδους τύπου. Και γι' αυτόν ακόμη τον λόγο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 της Συνθήκης, πρέπει ν' ακυρωθεί η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: προφανής παράβαση των διατάξεων της Συνθήκης

Με τον δεύτερο αυτό λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα αιτιάται την Ανωτάτη Αρχή:

α) διότι την άφησε σε άγνοια «των αντικειμενικών δεδομένων, βάσει των οποίων επιβλήθηκε εισφορά στις ιταλικές επιχειρήσεις και αυτό σε κατάδηλη αντίθεση προς το άρθρο 47 της Συνθήκης, σύμφωνα με το οποίο η Ανωτάτη Αρχή “οφείλει να δημοσιεύει τα στοιχεία που δύνανται να είναι χρήσιμα στις κυβερνήσεις ή σε κάθε άλλον ενδιαφερόμενο”»,

β) διότι δεν έστειλε «στους ενδιαφερομένους, έπειτα από δεκαοκτώ μήνες, παρά προσωρινούς λογαριασμούς» και δεν εφήρμοσε επ’ αυτών παρά εξισωτικές πριμοδοτήσεις(...) επίσης προσωρινές».

I — Ανεπαρκής πληροφόρηση

Στις πολυάριθμες γνωστοποιήσεις του προς την προσφεύγουσα το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο δεν της γνωστοποίησε ποτέ παρά μόνο τη φορολογητέα ποσότητα σε τόνους και τον ενιαίο συντελεστή εισφοράς.

Καμία πληροφορία δεν δημοσιεύτηκε, είτε από την Ανωτάτη Αρχή είτε από τα όργανα των Βρυξελλών, για να πληροφορηθούν οι ενδιαφερόμενοι τις μεθόδους με τις οποίες υπολογίστηκαν τα στοιχεία της υποχρεώσεώς τους και τα πραγματικά στοιχεία επί των οποίων στηρίχθηκαν οι υπολογισμοί.

Μόνο από «μία συμπλήρωση της απαντήσεως της Ανωτάτης Αρχής στα ερωτήματα που υπέβαλε το Δικαστήριο» πληροφορήθηκε το Δικαστήριο και, όπως φαίνεται, και η προσφεύγουσα, τους διαδοχικούς τύπους με τους οποίους υπολογίστηκε ο συντελεστής εξισώσεως.

Το άρθρο 5 της Συνθήκης υποχρεώνει την Ανωτάτη Αρχή να «καθιστά γνωστούς τους λόγους της δράσεώς της» και το άρθρο 47 ορίζει ότι μολοντί

«η Ανωτάτη Αρχή υποχρεούται να μη μεταδίδει πληροφορίες που αποτελούν εκ της φύσεώς τους επαγγελματικά απόρρητα ιδίως για πληροφορίες σχετικές με επιχειρήσεις που αφορούν τις εμπορικές τους σχέσεις ή τα κοστολογικά τους στοιχεία (...) οφείλει να δημοσιεύει τα στοιχεία που δύνανται να είναι χρήσιμα στις κυβερνήσεις ή σε κάθε άλλον ενδιαφερόμενο».

Στην ανταπάντηση η Ανωτάτη Αρχή αντέταξε στην προσφεύγουσα «την απαίτηση στοιχειώδους σεβασμού του επαγγελματικού απορρήτου».

Στην προκειμένη περίπτωση δεν μπορούν να θεωρηθούν απόρρητες, κατά την έννοια του άρθρου 47 της Συνθήκης, πληροφορίες που συνέλεξαν οργανισμοί συμπράξεως, οι οποίοι συγκέντρωσαν σε ορισμένες περιόδους, και συγκεκριμένα την 4η Ιουλίου 1955, έως 136 επιχειρήσεις επιλεγμένες μεταξύ των πιο σημαντικών από τις 240 επιχειρήσεις που υποβάλλονταν στην εξισωτική εισφορά.

Η Ανωτάτη Αρχή παρέβη τα άρθρα 5 και 47 της Συνθήκης με το να μην καθιστά γνωστούς, τουλάχιστον στις γενικές τους γραμμές, τους λόγους της δράσεώς της, και με το να μη δημοσιεύει τα στοιχεία που μπορούν να είναι χρήσιμα στις κυβερνήσεις ή σε κάθε άλλον ενδιαφερόμενο και δεν καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο ή με το να μην υποχρεώνει τα όργανα των Βρυξελλών να τα δημοσιεύουν.

Και για τον λόγο αυτόν επίσης, κατ' εφαρμογή του άρθρου 33 της Συνθήκης, η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 πρέπει ν' ακυρωθεί.

II — Προσωρινός χαρακτήρας των κοινοποιήσεων προς την προσφεύγουσα

Η προσφεύγουσα αιτιάζεται την Ανωτάτη Αρχή διότι στήριξε την απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 επί προσωρινών λογαριασμών και το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο διότι δεν της γνωστοποίησε ποτέ, μέχρι την ημερομηνία της προσφυγής, δηλαδή περισσότερο από δεκαοκτώ μήνες μετά τη θέση του συστήματος σε λειτουργία, οριστικούς λογαριασμούς. Ερωτά «αν μπορεί κανείς ειλικρινά να ισχυριστεί ότι μία επιχείρηση μπορεί να κατορθώσει να καθορίσει σοβαρά τις τιμές της και να δημοσιεύσει το τιμολόγιό της, αν δεν ενημερώνεται επακριβώς και έγκαιρα σχετικά με το χρέος της από εξισωτική εισφορά».

Η καθής αντιτάσσει στην αξίωση της προσφεύγουσας την ίδια τη φύση της έννοιας της εξισώσεως, που απαιτεί «ενέργεια υπολογισμών εκ των υστέρων», προϋποθέτοντας τη γνώση των πραγματικών δεδομένων που πρέπει να εξισωθούν. Διευκρινίζει στην ανταπάντησή «ότι θα πρόκειται πάντα μόνον για ασήμαντες διορθώσεις».

Η έκταση των οριστικών προσαρμογών δεν είναι γνωστή διότι οι ίδιες οι διορθώσεις που γνωστοποίησε το Ταμείο, συγκεκριμένα στο έγγραφό του της 31ης Οκτωβρίου 1955, χαρακτηρίζονται ως προσωρινές. Το ύψος τους δεν θα μπορούσε να καθοριστεί, στην παρούσα δίκη, παρά μόνο με τη βοήθεια πραγματογνωμοσύνης.

Στην προκειμένη όμως περίπτωση δεν είναι απαραίτητη τέτοια πραγματογνωμοσύνη, διότι η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956, που αποτελεί αντικείμενο της προσφυγής πρέπει ήδη ν' ακυρωθεί για τους προαναφερθέντες λόγους.

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: κατάχρηση εξουσίας

Η προσφεύγουσα αιτιάται την καθής ότι προέβη σε κατάχρηση εξουσίας:

- στηρίζοντας στους ανακριβείς υπολογισμούς των οργάνων των Βρυξελλών την απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956, που αποτελεί τίτλο εκτελεστό,
- μη τηρώντας τις συστάσεις με τις οποίες το Συμβούλιο των Υπουργών είχε συνδέσει την ευνοϊκή γνώμη που ομόφωνα διατύπωσε σχετικά με την απόφαση 14/55 της Ανωτάτης Αρχής,
- μεταβιβάζοντας παράνομα στα όργανα των Βρυξελλών τις εξουσίες που της παραχώρησε η Συνθήκη.

I — Ανακρίβεια των υπολογισμών που διενήργησαν τα όργανα των Βρυξελλών

Η προσφεύγουσα αιτιάται τα όργανα των Βρυξελλών διότι «καθόρισαν τεχνητά μέση τιμή για τον παλαιοσιδήρο του εσωτερικού, σημαντικά κατώτερη από την πραγματική τιμή, ενώ αυξήθηκε, κατά εξίσου τεχνητό τρόπο, η μέση τιμή του παλιοσιδήρου εισαγωγής» και έτσι «διαστρέβλωσαν τα γεγονότα και δημιούργησαν κατάσταση στην οποία τα αποτελέσματα του συστήματος δεν ήταν τα ίδια για όλους τους αποδέκτες, από τους οποίους άλλοι ωφελήθηκαν, ενώ αντίθετα άλλοι υπέστησαν ζημία».

Η ίδια η προσφεύγουσα αναγνώρισε «ότι δεν ήταν σε θέση να αποδείξει τις αμφιβολίες της», «ότι ακόμη αγνοούσε πώς διεξήχθησαν οι επιχειρήσεις εισαγωγής και ποιος ήταν ο σταθμικός μέσος συντελεστής που είχε υπολογιστεί».

Δεν είναι δυνατόν, λόγω της ανεπάρκειας των αιτιολογιών της αποφάσεως της 24ης Οκτωβρίου 1956 και της ελλείψεως πληροφορήσεως για τα στοιχεία που χρησιμοποιούν τα όργανα των Βρυξελλών στους υπολογισμούς τους, να ερευνηθεί αν είναι βάσιμοι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας.

Για την παρούσα όμως προσφυγή η έρευνα αυτή δεν είναι αναγκαία, διότι η ανεπάρκεια αιτιολογίας και η έλλειψη δημοσιεύσεως των στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 αποτελούν από μόνες τους παραβάσεις της Συνθήκης ικανές να προκαλέσουν την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως.

II — Παράβαση των συστάσεων με τις οποίες το Συμβούλιο των Υπουργών είχε συνδέσει τη σύμφωνη γνώμη που ομόφωνα διατύπωσε σχετικά με την απόφαση 14/55

Η προσφεύγουσα αιτιάται την Ανωτάτη Αρχή διότι δεν τήρησε έξι συστάσεις με τις οποίες το Συμβούλιο των Υπουργών είχε συνδέσει τη σύμφωνη γνώμη που είχε διατυπώσει σχετικά με την απόφαση 14/55.

Στην *Επίσημη Εφημερίδα της Κοινότητας* 8, της 30ής Μαρτίου 1955, σ. 689, αναφέρεται μόνον ότι αυτή η σύμφωνη γνώμη «δόθηκε ομόφωνα, με τη διατύπωση που καταγράφηκε στα πρακτικά της συνεδριάσεως του Συμβουλίου».

Τα πρακτικά του Συμβουλίου των Υπουργών δεν δημοσιεύονται.

Έξι αρχές που διατύπωσε το Συμβούλιο των Υπουργών και η Ανωτάτη Αρχή κατά τη σύσκεψη του Συμβουλίου των Υπουργών της 21ης και 22ας Μαρτίου 1955, αρχές «από τις οποίες πρέπει να διαπνέεται η συνολική πολιτική στον τομέα του παλαιοσιδήρου» δημοσιεύτηκαν στην Τρίτη Γενική Έκθεση για τη Δραστηριότητα της Κοινότητας (σ. 105) και αυτές οι έξι αρχές φαίνεται πως είναι εκείνες στις οποίες αναφέρεται η προσφεύγουσα.

Όμως δεν είναι αναγκαίο για την παρούσα προσφυγή ν' αναζητηθούν οι έννομες συνέπειες που μπορούν να επιφέρουν αρχές που δημοσιεύτηκαν υπό τις συνθήκες αυτές, διότι η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 πρέπει, για τους προαναφερθέντες λόγους, ν' ακυρωθεί.

III — Παράνομο της γενομένης μεταβιβάσεως εξουσιών με την απόφαση 14/55

Η προσφεύγουσα αιτιάται την Ανωτάτη Αρχή «για τον απρόσβλητο και απαράβιαστο, θα έλεγε κανείς, χαρακτήρα των λογαριασμών των Βρυξελλών, που είναι οπωσδήποτε πιο αυστηρός και πολύ πιο σοβαρός από τον χαρακτήρα των πραγματικών αποφάσεων, που μπορούν πάντοτε να προσβληθούν ενώπιον του Δικαστηρίου», με άλλα λόγια η προσφεύγουσα αιτιάται την Ανωτάτη Αρχή διό-

τι μεταβίβασε στα όργανα των Βρυξελλών τις εξουσίες που έχει από τη Συνθήκη, χωρίς να υποβάλει την άσκησή τους στις προϋποθέσεις στις οποίες θα την υπέβαλε η Συνθήκη, αν οι εξουσίες αυτές είχαν ασκηθεί άμεσα από την ίδια.

Η προσφεύγουσα επιρρίπτει επίσης στην Ανωτάτη Αρχή τη δημιουργία «καταστάσεως, στην οποία οι μεγάλες και μεσαίες βιομηχανίες υπερέχουν έναντι αυτών που έχουν περιορισμένα οικονομικά μέσα και πρέπει να εξασφαλίζουν τον εφοδιασμό τους από την εσωτερική αγορά», με άλλα λόγια της επιρρίπτει ότι με την απόφασή της 14/55 μεταβίβασε εξουσίες σε οργανισμούς ακατάλληλους για την άσκησή τους.

Αυτές οι δύο αιτιάσεις αφορούν τη μεταβίβαση εξουσιών στα όργανα των Βρυξελλών, που εκχώρησε με τη γενική απόφαση 14/55· η πρώτη αιτίαση αφορά τον τρόπο, η δεύτερη αφορά αυτή την ίδια τη μεταβίβαση.

Πριν όμως από την έρευνα των αιτιάσεων αυτών, πρέπει να ερευνηθεί αν η απόφαση 14/55 πράγματι μεταβίβασε εξουσίες στα όργανα των Βρυξελλών.

α) Η απόφαση 14/55 μεταβίβασε εξουσίες στα όργανα των Βρυξελλών;

Πρέπει καταρχάς να εξακριβωθεί αν η απόφαση 14/55 «η οποία ιδρύει χρηματοδοτικό μηχανισμό που επιτρέπει την εξασφάλιση τακτικού εφοδιασμού της κοινής αγοράς σε παλαιοσιδήρο» συνιστά πραγματική μεταβίβαση, στα όργανα των Βρυξελλών, εξουσιών με τις οποίες η Συνθήκη είχε εφοδιάσει την Ανωτάτη Αρχή, ή αν εμπιστεύεται μόνο στα όργανα αυτά την εξουσία να λαμβάνουν «αποφάσεις», η θέση σε εφαρμογή των οποίων θα ανήκε στην Ανωτάτη Αρχή, η οποία θα έφερε εξ ολοκλήρου την ευθύνη.

Μερικές διατάξεις της αποφάσεως 14/55 οδηγούν στη δεύτερη υπόθεση και συγκεκριμένα:

- η αιτιολογική σκέψη, σύμφωνα με την οποία, «η Ανωτάτη Αρχή είναι υπεύθυνη για την κανονική λειτουργία του χρηματοδοτικού μηχανισμού και οφείλει κατά συνέπεια να είναι κάθε στιγμή σε θέση να επέμβει αποτελεσματικά»,
- το άρθρο 1, που ορίζει ότι «η λειτουργία του προαναφερθέντος μηχανισμού ανατίθεται — υπό την ευθύνη της Ανωτάτης Αρχής — στο Κοινό Γραφείο καταναλωτών παλαιοσιδήρου (στο εξής αποκαλούμενο Κοινό Γραφείο) και στο

Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο (στο εξής αποκαλούμενο Ταμείο)»,

- η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 4 που προβλέπει ότι «ελλείπει καταβολής εντός των προθεσμιών, το Ταμείο ζητεί την παρέμβαση της Ανωτάτης Αρχής, η οποία δύναται» (χωρίς να υποχρεούται) «να λάβει απόφαση που αποτελεί τίτλο εκτελεστό»,
- το άρθρο 8 που ορίζει ότι «η Ανωτάτη Αρχή διορίζει ένα μόνιμο αντιπρόσωπο και τον αντικαταστάτη του στο Κοινό Γραφείο του Ταμείου. Ο μόνιμος αντιπρόσωπος ή ο αντικαταστάτης του παρίσταται σε όλες τις συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου και της γενικής συνελεύσεως του Κοινού Γραφείου και του Ταμείου. Ο μόνιμος αντιπρόσωπος ή ο αντικαταστάτης του διαβιβάζει αμέσως στην Ανωτάτη Αρχή τις αποφάσεις που λαμβάνουν τα προαναφερθέντα όργανα και ενημερώνει την Ανωτάτη Αρχή για κάθε ζήτημα που απαιτεί απόφαση της τελευταίας σύμφωνα με το ακόλουθο άρθρο 9»,
- το άρθρο 9 που αναφέρει ότι «οι αποφάσεις του Κοινού Γραφείου και του Ταμείου λαμβάνονται με ομοφωνία από το Συμβούλιό τους για τα ζητήματα της αρμοδιότητάς τους και με ομοφωνία των δύο Συμβουλίων για τα ζητήματα κοινής αρμοδιότητας. Ο μόνιμος αντιπρόσωπος της Ανωτάτης Αρχής ή ο αντικαταστάτης του μπορεί πάντως να εξαρτήσει την απόφαση από την έγκριση της Ανωτάτης Αρχής. Ελλείψει ομοφώνου αποφάσεως των Συμβουλίων του Κοινού Γραφείου ή του Ταμείου αναφορικά με τα μέτρα που προβλέπονται στα ανωτέρω άρθρα 3, 4 και 5 (πρώτη παράγραφος), η απόφαση λαμβάνεται από την Ανωτάτη Αρχή. Η Ανωτάτη Αρχή, ο μόνιμος αντιπρόσωπος της ή ο αντικαταστάτης μπορεί να ζητήσει τη σύγκληση του Κοινού Γραφείου και του Ταμείου σε προθεσμία δέκα ημερών κατ' ανώτατο όριο και να υποβάλει κάθε πρόταση στα όργανα αυτά. Αν η συνεδρίαση δεν πραγματοποιηθεί μέσα σε δέκα μέρες, η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να λάβει η ίδια απόφαση επί των προτάσεων αυτών».

Άλλες διατάξεις της αποφάσεως 14/55 επιβεβαιώνουν αντιθέτως την πρώτη υπόθεση και ιδίως η πρώτη παράγραφος του άρθρου 4:

«Το Ταμείο κοινοποιεί στις επιχειρήσεις το ύψος των καταβλητέων εισφορών και τις προθεσμίες καταβολής. Δικαιούται να εισπράττει τα ποσά αυτά.»

και η πρώτη παράγραφος του άρθρου 6:

«Το Ταμείο είναι το εκτελεστικό όργανο του χρηματοδοτικού μηχανισμού που ιδρύεται με την παρούσα απόφαση.»

Επιπλέον, μεταξύ των δύο ερμηνειών, η Ανωτάτη Αρχή επέλεξε την πρώτη, διευκρινίζοντας στο υπόμνημα αντικρούσεως ότι:

«Η Ανωτάτη Αρχή λαμβάνει τα δεδομένα που της χορηγούν τα όργανα των Βρυξελλών, χωρίς να μπορεί να προσθέτει τίποτα. Κάθε άλλη ειδικότερη αιτιολογία θα έπαιρνε το νόημα ανεπίτρεπτης επεμβάσεως στις αρμοδιότητες άλλου οργάνου για να εξηγηθούν τα στοιχεία της διαδικασίας διαμορφώσεως των αποφάσεών του.»(...) «Οι τιμές εισαγωγής, οι ποιότητες του εισαγομένου παλαιοσιδήρου και η σταθμική μέση τιμή στο εσωτερικό της Κοινότητας είναι στοιχεία που τα όργανα των Βρυξελλών λαμβάνουν υπόψη τους για να καθορίσουν τον συντελεστή εξισώσεως: η προσβαλλόμενη απόφαση επανέλαβε μόνον το αποτέλεσμα της εφαρμογής του συντελεστή εξισώσεως στην προσφεύγουσα από τα όργανα αυτά. Αν λοιπόν δεχθούμε ότι το σφάλμα για το οποίο παραπονείται μπορεί να συνιστά κατάχρηση εξουσίας, αυτή σημειώθηκε στις αποφάσεις των οργάνων εξισώσεως που η Ανωτάτη Αρχή δεν μπορεί πια να προσβάλει εφόσον ο αντιπρόσωπός της στα όργανα των Βρυξελλών δεν επιφύλαξε την τελική απόφαση στην Ανωτάτη Αρχή, σύμφωνα με το άρθρο 9 των αποφάσεων 22/54 και 14/55. Δεν είναι πράγματι νοητό η απόφαση των αρμοδίων οργάνων των Βρυξελλών, αφού ελήφθη ομόφωνα και χωρίς επιφυλάξεις του αντιπροσώπου της Ανωτάτης Αρχής, να υπόκειται σε πιθανές τροποποιήσεις επιβαλλόμενες μονομερώς από μόνη την Ανωτάτη Αρχή: το γεγονός ότι απαιτείται ομόφωνη συγκατάθεση όλων των μελών των αποφασιζόντων οργάνων έχει ιδιαίτερη σημασία. Όμως ακόμη και αν, αντίθετα από το σαφές γράμμα των προαναφερθέντων άρθρων και από τη συστηματική τους ερμηνεία, γινόταν δεκτό ότι ο αντιπρόσωπος της Ανωτάτης Αρχής μπορεί κάθε στιγμή, εκ των υστέρων, να τροποποιήσει ή ν' ακυρώσει τις αποφάσεις αυτές, ο εν λόγω λόγος ακυρώσεως θα παρέμενε πάντα χωρίς σημασία όσον αφορά την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στην περίπτωση αυτή, πράγματι, για να προσβάλει κανείς την εν λόγω απόφαση ενώπιον του Δικαστηρίου, θα έπρεπε να τροποποιήσει το περιεχόμενό της, αποδίδοντάς της εντελώς άλλη έννοια από αυτή της απλής δημιουργίας εκτελεστού τίτλου, αναφερόμενου σε προϋφιστάμενη υποχρέωση, και η προσφεύγουσα θα έπρεπε ν' αποδείξει ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Ανωτάτη Αρχή ιδιοποιήθηκε τις αποφάσεις των οργάνων των Βρυξελλών που οδήγησαν στον καθορισμό του συντελεστή εξισώσεως και ότι οι αποφάσεις αυτές αποτελούν απόφαση της ίδιας της Ανωτάτης Αρχής, κατά της οποίας η προσφεύγουσα δικαιούται να προσφύγει.»

Η Ανωτάτη Αρχή θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι η δυνατότητα του αντιπροσώπου της, σύμφωνα με το άρθρο 9 της αποφάσεως 14/55, «να εξαρτήσει την απόφαση από την έγκριση της Ανωτάτης Αρχής», της άφηνε την ευθύνη για κάθε απόφαση των οργάνων των Βρυξελλών, αλλά το προαναφερθέν απόσπα-

σμα του υπομνήματος αντικρούσεως οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η Ανωτάτη Αρχή δεν ιδιοποιείται τις αποφάσεις των οργάνων των Βρυξελλών που προκαλούν τον καθορισμό του συντελεστή εξισώσεως. Για τον λόγο αυτόν, η απόφαση 14/55 προβαίνει σε πραγματική μεταβίβαση εξουσιών και πρέπει να εξετασθεί αν αυτή η μεταβίβαση τηρεί τις απαιτήσεις της Συνθήκης.

β) Διατάξεις της αποφάσεως 14/55

Εάν η Ανωτάτη Αρχή είχε ασκήσει η ίδια τις εξουσίες, των οποίων την άσκηση εμπιστεύτηκε, με την απόφαση 14/55, στα όργανα των Βρυξελλών, οι εξουσίες αυτές θα υποβάλλονταν στους κανόνες που προβλέπει η Συνθήκη και ιδίως σ' αυτούς που της επιβάλλουν:

- την υποχρέωση να αιτιολογεί τις αποφάσεις της και ν' αναφέρεται στις γνώμες που έχουν υποχρεωτικά ζητηθεί (άρθρο 15),
- την υποχρέωση να δημοσιεύει κατ' έτος γενική έκθεση περί της δραστηριότητάς της και των διοικητικών της δαπανών (άρθρο 17),
- την υποχρέωση να δημοσιεύει τα στοιχεία που μπορούν να είναι χρήσιμα στις κυβερνήσεις ή σε κάθε άλλον ενδιαφερόμενο (άρθρο 47).

Οι αποφάσεις και οι συστάσεις της θα υποβάλλονταν τότε στον έλεγχο του Δικαστηρίου υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 33.

Η απόφαση 14/55 δεν υπέβαλε την άσκηση των εξουσιών που ανέθεσε στα όργανα των Βρυξελλών σε καμιά από τις προϋποθέσεις στις οποίες θα υποβαλλόταν αν η Ανωτάτη Αρχή τις είχε ασκήσει ευθέως.

Ακόμη κι αν η μεταβίβαση εξουσιών που προέκυψε από την απόφαση 14/55 φαινόταν νόμιμη υπό το πρίσμα της Συνθήκης, δεν θα ήταν δυνατόν να μεταβιβασθούν άλλες εξουσίες από αυτές που παραχώρησε η Συνθήκη στην ίδια τη μεταβιβάζουσα αρχή. Η δυνατότητα των οργάνων των Βρυξελλών να λάβουν αποφάσεις απαλλαγμένες από τις προϋποθέσεις στις οποίες οι αποφάσεις αυτές θα υποβάλλονταν αν είχαν ληφθεί ευθέως από την Ανωτάτη Αρχή, δίνει στην πραγματικότητα στα όργανα των Βρυξελλών εξουσίες πιο εκτεταμένες από αυτές που αρύεται η Ανωτάτη Αρχή από τη Συνθήκη.

Μη υποβάλλοντας τις αποφάσεις των οργάνων των Βρυξελλών στους κανόνες στους οποίους η Συνθήκη υποβάλλει τις αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής, η μεταβίβαση που προκύπτει από την απόφαση 14/55 παραβιάζει τη Συνθήκη. Για τον λόγο αυτόν, η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956, επειδή αποτελεί τίτλο εκτελεστό όσον αφορά μία υποχρέωση που προέκυψε κατ' εφαρμογή της γενικής απόφασης 14/55, που είναι παράνομη, πρέπει ν' ακυρωθεί.

Η προσφεύγουσα αιτιάζεται τα όργανα των Βρυξελλών, διότι προέβησαν έναντι αυτής, χωρίς νόμιμο έρεισμα, σε αυτεπάγγελτη επιβολή εισφοράς και σε προσωρινές εκτιμήσεις της εξισωτικής οφειλής της.

Αφού αποδείχτηκε, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ότι η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 πρέπει ν' ακυρωθεί, για παραβίαση ουσιώδους τύπου, διότι δεν ανέφερε ότι το ύψος της απαιτούμενης καταβολής καθορίστηκε με αυτεπάγγελτη επιβολή εισφοράς και προσωρινή εκτίμηση, πρέπει ήδη να ερευνηθεί αν τα όργανα των Βρυξελλών είχαν την εξουσία να επιβάλουν κατ' αυτόν τον τρόπο τις εξισωτικές εισφορές.

Στην απάντησή της στα ερωτήματα που έθεσε το πρώτο τμήμα, η Ανωτάτη Αρχή έκανε γνωστό, στις 18 Ιουλίου 1957, ότι η εξουσία αυτεπάγγελτης επιβολής εισφοράς προέκυπτε από «τις αποφάσεις ομοίου περιεχομένου που έλαβαν στις 26 Μαΐου 1955 το Ταμείο εξισωτικών εισφορών για εισαγόμενο παλαιοσίδηρο και το Κοινό Γραφείο των καταναλωτών παλαιοσιδήρου, διευκρινίζοντας ότι αν δεν λάβει κάθε εργοστάσιο τις λεπτομέρειες για τη φορολογητέα ποσότητα σε τόνους μέχρι τις 15 του δεύτερου μήνα μετά τον μήνα στον οποίο αναφέρεται η εισφορά, η Διεύθυνση δικαιούται να προχωρήσει σε κατ' αποκοπή εκτίμηση με τη βοήθεια των περιφερειακών γραφείων».

Η απόφαση 14/55 δεν παρέσχε στα όργανα των Βρυξελλών την ευχέρεια να προσφύγουν σε τέτοιο τρόπο επιβολής εισφοράς, ούτε να τον εφαρμόσουν αναδρομικά, ούτε να κοινοποιήσουν προσωρινές εκτιμήσεις.

Καίτοι η τεχνική της αυτεπάγγελτης εκτιμήσεως χρησιμοποιείται επίσης για τη βάση της γενικής εισφοράς, επετράπη και ρητά από την απόφαση 31/55 της 19ης Νοεμβρίου 1955 (*Επίσημη Εφημερίδα της Κοινότητας* σ. 21 της 28ης Νοεμβρίου 1955, σ. 906), αφού η Ανωτάτη Αρχή είχε, με τις αποφάσεις 2/52, άρθρο 4, και 3/52, άρθρο 5, υποχρεώσει τις επιχειρήσεις να δηλώσουν την παραγωγή τους και είχε ρυθμίσει τις λεπτομέρειες των δηλώσεών τους.

Κάθε διαδικασία αυτεπάγγελτης επιβολής εισφοράς και προσωρινής εκτιμήσεως πρέπει να υποβάλλεται σε συγκεκριμένους κανόνες, ικανούς να αποκλεί-

σουν κάθε αυθαιρεσία και να καταστήσουν δυνατό τον έλεγχο των χρησιμοποιοιμένων στοιχείων. Η μεταβίβαση εξουσιών δεν τεκμαίρεται, ακόμη δε κι αν η μεταβιβάζουσα αρχή έχει το σχετικό δικαίωμα, πρέπει να λαμβάνει ρητή απόφαση για τη μεταβίβασή τους.

Η αυτεπάγγελτη επιβολή εισφοράς και η κοινοποίηση προσωρινών οφειλών στις οποίες προέβησαν τα όργανα των Βρυξελλών στερούνται νομίμου ερείσματος και για τον ίδιο λόγο η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956, επειδή αποτελεί τίτλο εκτελεστό ως προς υποχρεώσεις που προέκυψαν από διαδικασία στερούμενη νομίμου ερείσματος, πρέπει ν' ακυρωθεί.

γ) Έκταση της μεταβιβάσεως εξουσιών

Η προσφεύγουσα αιτιάται την Ανωτάτη Αρχή διότι, με την απόφασή της 14/55, μεταβίβασε στα όργανα των Βρυξελλών εξουσίες που αυτά είναι ακατάλληλα ν' ασκήσουν.

Το άρθρο 8 της Συνθήκης επιφορτίζει την Ανωτάτη Αρχή

«να μεριμνά για την πραγματοποίηση των σκοπών που καθορίζονται στην παρούσα συνθήκη και κατά τους όρους τους προβλεπομένους από αυτήν»

και δεν προβλέπει δυνατότητα μεταβιβάσεως εξουσιών.

Δεν μπορεί όμως ν' αποκλειστεί η δυνατότητα αναθέσεως της εφαρμογής των «κοινών για περισσότερες της μιας επιχειρήσεις χρηματοδοτικών μηχανισμών» του στοιχείου α του άρθρου 53 σε οργανισμούς ιδιωτικού δικαίου, που διαθέτουν χωριστή νομική προσωπικότητα και δικές τους εξουσίες.

Οι χρηματοδοτικοί μηχανισμοί που δημιουργούνται από την ίδια την Ανωτάτη Αρχή κατ' εφαρμογή του στοιχείου β του ίδιου άρθρου πρέπει να εξυπηρετούν τους ίδιους σκοπούς, με αυτούς που επιτρέπονται κατ' εφαρμογή του στοιχείου α. Για τον λόγο αυτόν, πρέπει να μπορούν να λάβουν ανάλογες μορφές και ιδίως να δεχτούν τη συνδρομή οργανισμών με χωριστή νομική προσωπικότητα.

Επομένως η δυνατότητα της Ανωτάτης Αρχής να επιτρέψει ή να δημιουργήσει τους χρηματοδοτικούς μηχανισμούς του άρθρου 53 της Συνθήκης της δίνει το

δικαίωμα να παράσχει ορισμένες εξουσίες σε παρόμοιους οργανισμούς υπό προϋποθέσεις που η ίδια καθορίζει και υπό τον έλεγχό της.

Εν τούτοις, υπό το πρίσμα του άρθρου 53, παρόμοιες μεταβιβάσεις δεν είναι νόμιμες παρά αν η Ανωτάτη Αρχή «κρίνει ότι είναι αναγκαίες για την εκτέλεση των καθηκόντων που ορίζονται στο άρθρο 3 και ότι συμβιβάζονται με την παρούσα συνθήκη, ιδιαίτερα δε με το άρθρο 65».

Το άρθρο 3 αφορά οκτώ ξεχωριστούς σκοπούς, πολύ γενικούς, και για τους οποίους δεν είναι βέβαιο ότι μπορούν όλοι, σε κάθε περίπτωση και στο σύνολό τους, να επιδιωχθούν συγχρόνως.

Κατά την επιδίωξη των σκοπών του άρθρου 3 της Συνθήκης, η Ανωτάτη Αρχή πρέπει να εξασφαλίζει τον συνεχή συμβιβασμό που μπορεί να επιβάλλουν ενδεχόμενες αντιθέσεις μεταξύ των σκοπών, θεωρουμένων χωριστά, και, όταν διαπιστώνονται τέτοιες αντιθέσεις, να δίνει στον ένα ή στον άλλο από τους σκοπούς του άρθρου 3 το προβάδισμα που φρονεί ότι επιβάλλουν τα γεγονότα ή οι οικονομικές συνθήκες ενόψει των οποίων λαμβάνει τις αποφάσεις της.

Ο συμβιβασμός των διαφορετικών σκοπών του άρθρου 3 απαιτεί πραγματική διακριτική εξουσία, η οποία να περιλαμβάνει δύσκολες επιταγές, που στηρίζονται στην εκτίμηση των γεγονότων και των οικονομικών συνθηκών ενόψει των οποίων πραγματοποιούνται.

Οι συνέπειες που προκύπτουν από μεταβίβαση εξουσιών είναι πολύ διαφορετικές, ανάλογα αν αφορά σαφώς οριοθετημένες εξουσίες εκτελέσεως, η άσκηση των οποίων, ως εκ τούτου, επιδέχεται αυστηρό έλεγχο υπό το πρίσμα αντικειμενικών κριτηρίων που καθορίζει η μεταβιβάζουσα αρχή, ή αν αφορά διακριτική εξουσία, που προϋποθέτει ευρεία ελευθερία εκτιμήσεως, και μπορεί, ανάλογα με τον τρόπο ασκήσεώς της, ν' αποτελέσει έκφραση πραγματικής οικονομικής πολιτικής.

Η μεταβίβαση του πρώτου είδους δεν είναι ικανή να τροποποιήσει αισθητά τις συνέπειες της ασκήσεως των εξουσιών που αφορά, ενώ η μεταβίβαση του δεύτερου είδους, υποκαθιστώντας τις επιλογές της μεταβιβάζουσας αρχής με τις επιλογές της αρχής υπέρ της οποίας συντελείται, αποτελεί πραγματική μετάθεση ευθύνης.

Εν πάση περιπτώσει το άρθρο 53 δεν μπορεί, για τη θέση σε λειτουργία των χρηματοδοτικών μηχανισμών που προβλέπει, να επιτρέψει παρά μεταβιβάσεις εξου-

σιών «αναγκαίων για την εκτέλεση των καθηκόντων που ορίζονται στο άρθρο 3». Τέτοιες μεταβιβάσεις όμως δεν μπορούν να αναφέρονται παρά σε εξουσίες εκτελέσεως, επακριβώς καθορισμένες και εξ ολοκλήρου ελεγχόμενες, όσον αφορά τον τρόπο ασκήσεώς τους, από την Ανωτάτη Αρχή.

Το άρθρο 3 επιβάλλει τους σκοπούς που απαριθμεί, όχι χωριστά στην Ανωτάτη Αρχή, αλλά στα «όργανα της Κοινότητας, στο πλαίσιο των αντιστοιχών αρμοδιοτήτων τους και προς το κοινό συμφέρον». Η διάταξη αυτή επιτρέπει να θεωρηθεί η εξισορρόπηση των εξουσιών, χαρακτηριστικό της θεσμικής δομής της Κοινότητας, ως θεμελιώδης εξασφάλιση της Συνθήκης, ιδίως υπέρ των επιχειρήσεων και ενώσεων επιχειρήσεων στις οποίες εφαρμόζεται. Η μεταβίβαση διακριτικής εξουσίας, με την ανάθεσή της σε αρχές άλλες από αυτές που όρισε η Συνθήκη για να εξασφαλίζουν και να ελέγχουν την άσκησή της, στο πλαίσιο των αντιστοιχών αρμοδιοτήτων τους, θα έθιγε την εξασφάλιση αυτή.

Υπό το πρίσμα των προαναφερθέντων κριτηρίων πρέπει να ερευνηθεί αν η μεταβίβαση εξουσιών στα όργανα των Βρυξελλών, στην οποία συγκατατέθηκε η Ανωτάτη Αρχή, δυνάμει της αποφάσεως 14/55, ικανοποιεί τις επιταγές της Συνθήκης.

Η απόφαση 14/55 ορίζει στο άρθρο 5 ότι:

«Το Κοινό Γραφείο είναι αρμόδιο να προτείνει στο Ταμείο:

- α) τις ποσότητες σε τόνους εισαγόμενου παλαιοσιδήρου από τρίτες χώρες ή παρόμοιου παλαιοσιδήρου υπέρ των οποίων μπορεί να ισχύσει η εξίσωση,
- β) τους όρους από τους οποίους εξαρτάται η ωφέλεια από την εξίσωση,
- γ) τη μέγιστη τιμή αγοράς κατά την εισαγωγή,
- δ) την τιμή εξισώσεως, η οποία μπορεί να καθοριστεί είτε για την ημέρα παραγγελίας είτε για την ημέρα παραδόσεως,
- ε) τα κριτήρια για τον υπολογισμό των οικονομιών σε παλαιοσίδηρο που πραγματοποιήθηκαν λόγω αυξημένης καταναλώσεως χυτοσιδήρου,
- στ) το ύψος της χορηγούμενης για τις οικονομίες αυτές πριμοδοτήσεως.»

Η τρίτη γενική έκθεση περί της δραστηριότητας της Κοινότητας έφερε στη δημοσιότητα (σ. 105) τις γενικές αρχές που θέσπισαν το Συμβούλιο Υπουργών και η Ανωτάτη Αρχή και «που πρέπει να διαπνέουν τη συνολική πολιτική στον τομέα του παλαιοσιδήρου». Οι γενικές αυτές αρχές ορίζουν ιδίως ότι:

«Το κόστος του παλαιοσιδήρου για τον παραγωγό χάλυβα — δηλαδή το άθροισμα της τιμής αγοράς και της εξισωτικής επιβαρύνσεως — δεν πρέπει να υπερβαίνει ένα εύλογο επίπεδο σε σχέση με αυτό που ισχύει πράγματι για τους παραγωγούς χάλυβα στις κύριες ανταγωνιστικές χώρες.

Για να αποφευχθεί μία υπερεπιβάρυνση της τιμής κόστους στο σύνολο της Κοινότητας, ιδίως η αύξηση της καθαρής επιβαρύνσεως που φέρουν ορισμένες περιοχές της Κοινότητας κατά τη λειτουργία του Ταμείου, οι εξισωτικές εισφορές δεν πρέπει ν' αυξηθούν, εκτός αν υπάρχει σοβαρός λόγος.

Η προσπάθεια που γίνεται υπέρ της εισαγωγής και ενός ευλόγου επιπέδου τιμών δεν πρέπει να ωθήσει, είτε στις υπάρχουσες εγκαταστάσεις είτε με τη δημιουργία νέων εγκαταστάσεων, σε απερίσκεπτη ανάπτυξη της καταναλώσεως παλαιοσιδήρου.

(...)

Πρέπει να καταβληθεί κάθε προσπάθεια για να ελαττωθεί στο μέτρο που επιτρέπουν οι τεχνικές και οικονομικές δυνατότητες, καθώς και η διαθεσιμότητα των άλλων πρώτων υλών, η κατανάλωση παλαιοσιδήρου χάρη στην αυξημένη χρήση του χάλυβα.»

Πολλές από τις προτάσεις, που σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο 5 πρέπει να παρουσιάσει το αρμόδιο Γραφείο στο Ταμείο, και ιδίως ο καθορισμός «της μεγίστης τιμής αγοράς στην εισαγωγή», της «τιμής εξισώσεως», των «κριτηρίων για τον υπολογισμό των οικονομιών σε παλαιοσίδηρο» και του «ύψους της χορηγούμενης για τις οικονομίες αυτές πριμοδοτήσεως», δεν μπορεί ν' αποτελούν προϊόν καθαρά λογιστικών διαδικασιών, στηριζομένων σε αντικειμενικά κριτήρια που καθορίζονται από την Ανωτάτη Αρχή. Περιλαμβάνουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως και προκύπτουν, υπό την ιδιότητά τους αυτή, από την άσκηση διακριτικής εξουσίας που τείνει να συμβιάσει τις πολλαπλές απαιτήσεις μιας οικονομικής πολιτικής σύνθετης και ποικίλης.

Ορίζοντας στην τρίτη γενική της έκθεση ότι «η συνολική πολιτική στον τομέα του παλαιοσιδήρου πρέπει να διαπνέεται από τις γενικές αρχές» που θέσπισαν

το Συμβούλιο των Υπουργών και η Ανωτάτη Αρχή, η τελευταία αναγνωρίζει σιωπηρά ότι οι αρχές αυτές δεν αρκούν για να καθορίσουν τις αποφάσεις των οργάνων των Βρυξελλών.

Ελλείπει αντικειμενικών κριτηρίων ικανών να καθορίσουν τις αποφάσεις τους, τα όργανα των Βρυξελλών πρέπει να κάνουν χρήση ευρείας ελευθερίας εκτίμησης για την εκτέλεση των καθηκόντων που τους αναθέτει η απόφαση 14/55.

Δύο φορές όμως, με τις αποφάσεις 9/56 και 34/56, η Ανωτάτη Αρχή έλαβε η ίδια, αντί των οργάνων των Βρυξελλών, αποφάσεις που προϋπέθεταν την άσκηση διακριτικής εξουσίας. Μπορεί κανείς ν' αναρωτηθεί αν, υποβάλλοντας στη δικαιοδοσία της αποφάσεις που, κατ' εφαρμογή της απόφασης 14/55, μπορούσαν να έχουν ληφθεί από τα όργανα των Βρυξελλών, η Ανωτάτη Αρχή σκόπευε να επιφυλάξει για την ίδια την εκτίμηση των γεγονότων και των οικονομικών συνθηκών που μπορούν να καθορίσουν τις αποφάσεις αυτές. Όμως τίποτα δεν μας βεβαιώνει ότι τα πράγματα έχουν έτσι, διότι η επέμβασή της στηρίχτηκε, όχι στον χαρακτήρα των εν λόγω αποφάσεων ως εκδιδόμενων κατά διακριτική εξουσία, αλλά στις διατάξεις του άρθρου 9, δεύτερη παράγραφος της απόφασης 22/54, που προβλέπει ότι «ελλείπει ομοφώνου απόφασης των Συμβουλίων του Κοινού Γραφείου ή του Ταμείου, κάθε ζήτημα επιλύεται με απόφαση της Ανωτάτης Αρχής».

Με το άρθρο 9 της απόφασης 14/55 η Ανωτάτη Αρχή παραχώρησε στον μόνιμο αντιπρόσωπό της στα όργανα των Βρυξελλών την ευχέρεια να εξαρτά κάθε απόφαση από την έγκριση της Ανωτάτης Αρχής. Επιφυλάσσοντας το δικαίωμα ν' αρνηθεί την έγκρισή της, η Ανωτάτη Αρχή δεν διατήρησε αρκετές εξουσίες ώστε η γενομένη μεταβίβαση με την απόφαση 14/55 να παραμείνει εντός των ορίων που καθορίστηκαν ανωτέρω.

Η Ανωτάτη Αρχή παρατηρεί στην προαναφερθείσα παράγραφο του υπομνήματος αντικρούσεως ότι «λάμβανε τα δεδομένα που της χορηγούσαν τα όργανα των Βρυξελλών, χωρίς να μπορεί να προσθέσει τίποτα».

Υπό τις συνθήκες αυτές, η μεταβίβαση εξουσιών στα όργανα των Βρυξελλών που επιτράπη με την απόφαση 14/55 τους παραχωρεί ελευθερία εκτίμησης που προϋποθέτει ευρεία διακριτική εξουσία και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με τις απαιτήσεις της Συνθήκης. Η απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1956 στηρίζεται σε γενική απόφαση παράνομη υπό το πρίσμα της Συνθήκης και πρέπει για τον λόγο αυτόν επίσης ν' ακυρωθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 3, 5, 15, 17, 33, 36, 47, 53, 80 και 92 της Συνθήκης, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου, τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου, καθώς και τον κανονισμό του Δικαστηρίου επί των δικαστικών εξόδων, τις αποφάσεις της Ανωτάτης Αρχής 22/54 της 26ης Μαρτίου 1954 και 14/55 της 26ης Μαρτίου 1955 που θεσπίζουν μηχανισμό εξισώσεως για τον εισαγόμενο από τρίτες χώρες παλαιοσίδηρο,

απορρίπτοντας κάθε άλλο αίτημα, αποφασίζει:

1) Δέχεται την προσφυγή.

2) Ακυρώνει την απόφαση της Ανωτάτης Αρχής της 24ης Οκτωβρίου 1956, που κοινοποιήθηκε ταχυδρομικώς στην προσφεύγουσα στις 12 Νοεμβρίου 1956, και σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα οφείλει να καταβάλει στο Ταμείο εξισωτικών εισφορών για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο, 36, rue Ravenstein στις Βρυξέλλες, το ποσό των 54 819 656 LIT (πενήντα τεσσάρων εκατομμυρίων οκτακοσίων δεκαεννέα χιλιάδων εξακοσίων πενήντα έξι), απόφαση που αποτελεί εκτελεστό τίτλο σύμφωνα με το άρθρο 92 της Συνθήκης.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουνίου 1958.

Pilotti	Van Kleffens	Delvaux
Serrarens	Riese	Rueff
		Hammes

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Ιουνίου 1958.

Ο Πρόεδρος
M. Pilotti

Ο εισηγητής δικαστής
A. van Houtte

Ο Γραμματέας
J. Rueff